

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ทรัพยากรการผลิตที่เป็นส่วนของต้นทุนผันแปรและแนวทางปฏิบัติที่ดีในการใช้ทรัพยากร เพื่อจัดทำรูปแบบการใช้ทรัพยากรในกระบวนการผลิตยางแผ่นรมควันของสหกรณ์โรงอบ/รมยาง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลการใช้ทรัพยากรจากสหกรณ์ที่เป็นตัวแทน โดยเก็บข้อมูลทุติยภูมิจากรายงานกิจการประจำปี 2546 และข้อมูลปฐมภูมิจากการเก็บภาคสนามตามตัวชี้วัดที่ได้กำหนดขึ้น พร้อมทั้งรวบรวมแนวทางปฏิบัติที่ดีในการจัดการทรัพยากรจากสหกรณ์ที่มีแนวทางปฏิบัติที่ดี หลังจากนั้นนำรูปแบบที่ได้ไปทดสอบในสหกรณ์ที่มีความสนใจที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดการทรัพยากรของตนให้ดีขึ้น โดยนำเทคนิคเบนซ์มาร์กิ้งไปประยุกต์ใช้ ผลการศึกษาสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

7.1 ผลการศึกษาตัวชี้วัด

ผลการเก็บข้อมูลจากสหกรณ์ที่เป็นตัวแทนในการศึกษาตามตัวชี้วัดที่กำหนดขึ้นพบว่าข้อมูลบางตัวชี้วัดมีค่าพิสัยที่ห่างกันมาก ซึ่งแสดงถึงศักยภาพของสหกรณ์ในการเพิ่มขีดความสามารถการใช้ทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการใช้ทรัพยากรสำหรับตัวชี้วัดที่ดีที่สุดในการดำเนินงานแต่ละตัวชี้วัดผู้วิจัยได้สรุปดังตารางที่ 4-18 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวัดผลการดำเนินงานของสหกรณ์ต่อไป

7.2 แนวทางปฏิบัติที่ดีในการใช้ทรัพยากร

จากข้อมูลแนวทางปฏิบัติที่ดีของสหกรณ์ที่เป็นตัวแทน จากการสอบถามคณะกรรมการ เจ้าหน้าที่กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและคนงาน ผู้วิจัยสรุปแนวทางปฏิบัติที่ดีในการใช้ทรัพยากรแต่ละตัวชี้วัดดังนี้

7.2.1 ประสิทธิภาพการรับซื้อน้ำยาง มีแนวทางปฏิบัติที่ดีสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) กรณีสมาชิกมีน้ำยางหลายถังให้ทำการผสมน้ำยางจากแต่ละถังผสมให้เป็นเนื้อเดียวกันก่อนแล้วจึงเก็บตัวอย่างน้ำยางเพื่อคำนวณเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้ง
- 2) การรับซื้อน้ำยางจากสมาชิกโดยตั้งราคาซื้อเป็นช่วงตาม %DRC สหกรณ์จะมีกำไรมากกว่าการรับซื้อน้ำยางในราคาเดียว

- 3) สหกรณ์ควรทำทะเบียนคูนน้ำหนักยางเพื่อทราบปริมาณน้ำหนักยางเข้า-ออกในแต่ละวัน และเช็คว่ามีน้ำหนักยางสูญหายไปจากกระบวนการผลิตหรือไม่
- 4) ทำการปรับตั่งและชั่งน้ำหนักภาชนะที่รับซื้อก่อนทำการรับซื้อน้ำยางในแต่ละวัน

7.2.2 ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร

7.2.2.1 การใช้น้ำ

- 1) ใส่น้ำในรางลำเลียงยางเพียง 3 ใน 4 ส่วน เพื่อให้มีน้ำล้นเวลาขยงมาล้าง
- 2) ปรับขนาดรางลำเลียงยางให้มีขนาดเล็กลง
- 3) เปิดวาล์วน้ำจักรรีดเพียง 1 ใน 4 เพื่อเป็นน้ำหล่อเลี้ยงเท่านั้นหรือในกรณีที่ยางแข็งตัวคืออาจไม่จำเป็นต้องเปิดน้ำหล่อเลี้ยงเวลารีดยาง
- 4) ในการรีดยางอาจนำน้ำในบ่อหลังจักรรีดมาใช้หมุนเวียน
- 5) คิดวาล์วปิดเปิดน้ำที่สายยางและปรับลดขนาดสายยางให้มีขนาดเล็กลง
- 6) ในการล้างพื้นควรเก็บกวาดเศษขี้ยางที่ตกตามพื้นก่อนแล้วจึงฉีดน้ำล้างพื้นตามหรือถ้าแหล่งน้ำมีแรงดันเพียงพออาจมีการติดตั้งหัวฉีดเพิ่มแรงดันที่สายยาง
- 7) นำน้ำจากรางลำเลียงยางมาใช้ล้างพื้นในรอบแรกแทนการปล่อยทิ้ง
- 8) คิดตั้งมิเตอร์วัดน้ำในแต่ละจุดเพื่อทำการเช็ควolume น้ำที่ใช้ในแต่ละวัน

7.2.2.2 การใช้กรดฟอร์มิค

- 1) ปรับลดขนาดภาชนะที่ใช้ตักน้ำกรดให้เล็กลงโดยใช้ในปริมาณเหมาะสมคือ 250 ซีซี สำหรับน้ำกรดความเข้มข้น 90 % และ 200 ซีซี สำหรับน้ำกรดความเข้มข้น 94 %
- 2) ทำบัญชีตรวจสอบปริมาณการใช้น้ำกรดในแต่ละถังเพื่อใช้เป็นข้อมูลเปรียบเทียบในครั้งถัดไป

7.2.2.3 การใช้ไม้พื้น

- 1) เตาและห้องรมควรอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานไม่มีรอยร้าวหรือชำรุดเพื่อให้อกเก็บความร้อนได้ดีและป้องกันความร้อนที่อาจรั่วไหลออกไปได้

- 2) การนำยางแผ่นดิบเข้ารมสามารถช่วยประหยัดเชื้อเพลิงที่ใช้ได้เนื่องจากความชื้นในแผ่นยางลดลง ทำให้ลดเวลาในการรมเหลือเพียง 1-2 คืน
- 3) การเพิ่มปริมาณยางที่เข้ารมในแต่ละครั้ง เช่น สหกรณ์รุ่นปี 2538 มีการต่อเกะแขวนยางเป็น 6 ชั้นจากเดิม 5 ชั้นเป็นการใช้ทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเนื่องจากปริมาณไม้ฟืนที่ใช้รมในแต่ละครั้งไม่ว่าปริมาณยางมากหรือน้อยมีค่าใกล้เคียงกัน
- 4) การปรับลดขนาดเตาเผาของห้องรมให้มีเล็กลง ทำให้การไหลของอากาศและไอร้อนเป็นแบบทิศทางเดียวกันเข้าสู่เตา รวมทั้งขนาดเตาที่เล็กลงทำให้คนงานใส่ไม้ฟืนในปริมาณที่น้อยลงจากเดิมซึ่งใส่คราวละมากๆ
- 5) ควรทำความสะอาดปลายท่อควันในห้องรมโดยกวาดเขม่าและเศษขี้เถ้าที่อาจอุดตันอยู่ตามท่อควันเพื่อให้ความร้อนไหลเข้าห้องรมได้ดี

7.2.2.4 การใช้ไฟฟ้า

ส่งเสริมนโยบายประหยัดโดยลดกิจกรรมในสำนักงานและที่พักคนงาน เช่น ลดการใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าที่ฟุ่มเฟือย, การเปิดใช้สำนักงานเพียงครึ่งวันหรือเปิดทั้งวันเฉพาะในโอกาสสำคัญ เช่น วันที่มีการประชุม

7.2.2.5 การใช้น้ำมันเชื้อเพลิง

ไม่ควรเร่งความเร็วต่อรอบในการรีดยางมากเกินไปเพราะจะทำให้เครื่องใช้น้ำมันในอัตราที่เพิ่มขึ้นและทำให้ลูกปืนชำรุดได้ง่าย

7.2.3 ประสิทธิภาพการผลิตยางแผ่นรมควัน

แนวทางปฏิบัติที่ดีของตัวชี้นำนี้คือการลดปริมาณยางเสียซึ่ง ได้แก่ยางฟอง ยางคัตตึง และเศษขี้ยาง ให้ลดลง สามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) เข้มงวดไม่ให้สมาชิกนำน้ำยางที่มีการผสมสิ่งแปลกปลอมมาจำหน่าย ถ้าพบน้ำยางที่มีการผสมสิ่งแปลกปลอมหรือน้ำยางเริ่มมีการจับตัวเป็นเศษขี้ยางหรือเป็นเม็ดพริก สมาชิกควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบเพื่อแยกออกไปทำการผลิต
- 2) อุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต ได้แก่ ตะกง แผ่นเสียบ และราวไม้ไผ่ ควรทำความสะอาดไม่ให้มีเศษยางติดอยู่

- 3) ควบคุมระยะห่างหรือช่องว่างของลูกกลิ้งให้มีความเหมาะสมเพื่อไม่ให้แผ่นยางหนาหรือบางเกินไปรวมทั้งป้องกันการพับของแผ่นยาง
- 4) ทำการเพิ่มมูลค่าเศษชียางโดยการนำฟองยางที่ตัดได้ในตะกอนไปทำการรีดและเข้ารมเพื่อนำไปขายในรูปร่างคัตติงแทนการขายเป็นเศษชียาง
- 5) สหกรณ์ควรทำอ่างรองรับน้ำล้างถังยางให้สมาชิกแทนการเททิ้งเนื่องจากน้ำจากการล้างถังยางครั้งแรกยังมีปริมาณเนื้อยางที่สามารถจับตัวกันได้เมื่อทิ้งเนื้อยางจะจับตัวกันซึ่งสหกรณ์สามารถนำไปขายเป็นเศษชียางภายหลัง
- 6) ควบคุมคุณภาพยางที่ผลิตได้โดยตกลงกับคนงานว่าต้องผลิตยางแผ่นชั้น 3 ได้ไม่ต่ำกว่าเท่าไรถึงจะจ่ายเงินตามราคาที่ตกลงไว้ เช่น ต้องได้ยางอย่างน้อย 95 % ถึงจะได้ราคาตามที่ตกลงกันไว้ (1.50 บาท/กก.ยาง) แต่ถ้าต่ำกว่า 95 % จะได้ราคากิโลกรัมละ 1.00 บาท
- 7) สถานที่ใช้เก็บยางแผ่นรมควันของสหกรณ์ต้องสะอาด ไม้ชื้น และต้องระวังไม่ให้หลังคารั่ว บางสหกรณ์มีการใช้เสื่อน้ำมันปูรองพื้นซึ่งทำให้ดูแลง่ายขึ้น

7.2.4 ต้นทุนการผลิต

แนวทางปฏิบัติที่ดีในการลดต้นทุนการผลิตซึ่งรวมถึงค่าจ้างแรงงานและเงินเดือนจากการสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) การซื้อไม้พืนเป็นกิโลกรัมจะช่วยป้องกันการถูกเอาเปรียบจากพ่อค้าได้ เพราะจะได้น้ำหนักที่แน่นอน แต่การซื้อไม้พืน โดยปริมาตรหรือที่ชาวบ้านเรียกเป็นหลา สหกรณ์อาจถูกพ่อค้าเอาเปรียบโดยการวางไม้อย่างหลวมๆ ทำให้ได้ปริมาณไม้่น้อยลง
- 2) สหกรณ์ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกันควรรวมกลุ่มกันเพื่อต่อรองราคาในการซื้อน้ำกรดเนื่องจากถ้าซื้อในปริมาณมากจะได้ราคาที่ถูกลง
- 3) การให้คณะกรรมการช่วยทำงาน โดยการผลัดเวรกันทำในแต่ละวันเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของสหกรณ์

หลังจากที่ผู้วิจัยได้รวบรวมผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดและแนวทางปฏิบัติที่ดีในการจัดการทรัพยากร ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการจัดการทรัพยากรการผลิตของสหกรณ์โรงอบ/รมยาง ไปทดสอบโดยการเลือกสหกรณ์ที่มีความสนใจ ทำการปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร โดยนำเทคนิคเบนซ์มาร์กิ้งไปประยุกต์ใช้

7.3 ผลการนำเทคนิคเบนซ์มาร์กิ้งไปประยุกต์ใช้ของสหกรณ์ควนกบ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกสหกรณ์ควนกบเป็นตัวแทนในการนำเทคนิคเบนซ์มาร์กิ้งไปประยุกต์ใช้ เนื่องจากเป็นสหกรณ์ที่มีความพร้อมด้านบุคลากร ในการทำหน้าที่รับผิดชอบและดูแลผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง การนำเทคนิคเบนซ์มาร์กิ้งไปประยุกต์ใช้ในสหกรณ์ควนกบสรุปผลได้ดังนี้

7.3.1 ทรัพยากรการผลิตลดลง

หลังจากสหกรณ์ควนกบดำเนินงานตามแผนการปรับปรุงการใช้ทรัพยากร พบว่าลดการใช้ทรัพยากรได้ดังนี้

- 1) ลดปริมาณน้ำใช้โดยการลดขนาดรางลำเลียงยางให้ลดลง, ในการรีดยางเปิดวาล์วน้ำเพียง 1 ใน 4 และในการล้างพื้นทางสหกรณ์จะให้คนงานทำการกวาดเศษขี้ยางที่ตกตามพื้นก่อนสามารถลดการใช้น้ำได้ 22.50 %
- 2) ปรับลดขนาดเตาทำให้สหกรณ์ประหยัดเชื้อเพลิง (ไม้ฟืน) ได้ถึง 16 % นั่นคือในการรมยาง 1 รอบ (96 ชั่วโมง) ใช้ไม้ฟืนลดลงประมาณ 300 กิโลกรัม คิดเป็นเงิน ประมาณ 240 บาท (ราคาไม้ฟืนกิโลกรัมละ 0.80 บาท ณ เดือนกันยายน 2548)
- 3) การนำฟองยางมาทำเป็นยางแผ่นรมควัน (ขายในเกรดเดียวกับยางคัตติ้ง) นอกจากช่วยลดปริมาณเศษขี้ยางแล้ว ยังทำให้สหกรณ์มีกำไรเพิ่มขึ้นเฉลี่ยเดือนละ 2,800 บาท
- 4) การปรับตำแหน่งการวางตะกอกให้เหมาะสมทำให้คนงานสะดวกในการยกแผ่นยางได้รวดเร็วขึ้น

สำหรับผลการดำเนินงานด้านการประหยัดไฟฟ้าในส่วนบ้านพักคนงาน พบว่าผลการดำเนินงานในช่วงที่ผ่านมาไม่ค่อยชัดเจนเนื่องจากการใช้ไฟฟ้าในสหกรณ์ไม่ได้มีเฉพาะในบ้านพักคนงานเท่านั้นแต่มีในขั้นตอนการผลิตด้วยและไม่มีการควบคุมอย่างเข้มงวด

การทำเบนซ์มาร์กิ้งนอกจากเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร เพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ลดปริมาณของเสีย (น้ำ, เศษขี้ยาง) แล้ว ยังเป็นประโยชน์ในแง่การดำเนินงานกรรมภายในสหกรณ์และระหว่างสหกรณ์ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) ทำให้สหกรณ์ตระหนักถึงปัญหาและหาแนวทางในการแก้ไข โดยอาศัยบทบาทของผู้บริหารและคณะกรรมการ ซึ่งช่วยผลักดันให้ดำเนินงานไว้ตามแผนที่กำหนด

- 2) การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างสหกรณ์ในการประยุกต์ใช้แนวทางปฏิบัติที่ดีซึ่งต่างจากเดิมที่ปฏิบัติงานตามความคุ้นเคย
- 3) การปรับเปลี่ยนทัศนคติของคณะกรรมการและคนงานจากเดิมที่มีความเคยชินกับการทำงานแบบเดิม ช่วยให้การทำเบนซ์มาร์กิ้งทำได้ง่ายและมีประสิทธิภาพขึ้น

7.1.2 ปัญหาและอุปสรรคในการทำเบนซ์มาร์กิ้งของสหกรณ์ควนบก

ปัญหาที่ผู้วิจัยประสบระหว่างการทำเบนซ์มาร์กิ้งคือ การทำงานที่ค่อนข้างลำบากเนื่องจากคนงานมีความเคยชินกับการทำงานแบบเดิมไม่ค่อยเห็นด้วยกับแนวทางปฏิบัติที่ดีบางอย่าง รวมทั้งการที่คนงานไม่มีเวลาในการเก็บข้อมูลอย่างเต็มที่ ทำให้ผลการปรับปรุงของสหกรณ์ไม่ดีเท่าที่ควร บางครั้งผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดยังน้อยกว่าสหกรณ์ที่เป็นเลิศ รวมทั้งปัญหาด้านงบประมาณที่ต้องอาศัยการตัดสินใจจากคณะกรรมการทำให้การทำงานล่าช้าออกไป

7.4 ปัญหาและอุปสรรคในการวิจัยครั้งนี้

ในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประสบปัญหาและอุปสรรคในระหว่างการทำงานซึ่งสามารถสรุปดังนี้

- 1) บางสหกรณ์มีปัญหาขัดแย้งภายในทำให้ขาดการจัดการที่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกสหกรณ์ที่มีผลการดำเนินงานในลำดับถัดไปแทน
- 2) การไม่ได้รับการสนับสนุนจากระดับผู้บริหาร ทำให้กิจกรรมต่างๆ ไม่สามารถผลักดันให้ดำเนินตามแผนที่กำหนดไว้ รวมทั้งเกิดความล่าช้าในการดำเนินงาน
- 3) การเก็บข้อมูลในช่วงแรกมีปัญหาเนื่องจากคนงานยังไม่เข้าใจวิธีการเก็บข้อมูลที่ถูกต้องทำให้ค่าที่วัดได้ผิดพลาด ทางผู้วิจัยจึงต้องเพิ่มเวลาการเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ค่าที่ถูกต้อง
- 4) การเก็บข้อมูลเรื่องน้ำจะมีปัญหาในช่วงแรกที่ผู้วิจัยไม่ทราบว่ามิน้ำส่วนหนึ่งถูกนำไปใช้ในบ้านพักคนงาน ภายหลังจึงเปลี่ยนตำแหน่งการติดตั้งมิเตอร์เพื่อให้ได้เฉพาะตัวเลขการใช้น้ำสำหรับการผลิตเท่านั้น
- 5) การเก็บข้อมูลเรื่องประสิทธิภาพการรับซื้อน้ำยางจะมีปัญหาในสหกรณ์ที่ไม่ได้จัดทำทะเบียนคูนน้ำหนักรยางที่ผลิตได้ในแต่ละวัน แต่สามารถแก้ปัญหา

โดยให้คนงานของสหกรณ์ช่วยจัดทำทะเบียนคูน้ำหนักยางในช่วงที่มีการเก็บข้อมูลซึ่งถือว่าเป็นภาระที่เพิ่มขึ้นของคนงาน

- 6) การเก็บข้อมูลเรื่องทะเบียนคูน้ำหนักยางจะมีปัญหาในสหกรณ์ที่มีการผลิตน้อย (ยางไม่เต็มห้องรมในแต่ละวัน) แต่ละห้องรมมียางเข้า 2 วันคนงานต้องทำการเครื่องหมายตำแหน่งของยางแต่ละวันไว้เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความถูกต้อง
- 7) ข้อมูลเรื่องเศษจียางวัดค่าได้ยากเนื่องจากไม่สามารถชั่งเก็บตัวเลขได้ทุกวัน เนื่องจากเศษจียางที่ได้ในวันนั้นยังมีน้ำอยู่ ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนการเก็บข้อมูลตัวเลขเศษจียางเป็นรายเดือนแทน
- 8) เนื่องจากสหกรณ์แต่ละสหกรณ์อยู่ห่างไกลกันทำให้ไม่สามารถดูการผลิตทั้งวันได้ ต้องมีการกำหนดเวลาว่าจะไปดูเรื่องอะไร เพราะในแต่ละวันสหกรณ์จะมีกำหนดเวลาการปฏิบัติงานที่ชัดเจน เช่น ต้องการไปพบเจ้าหน้าที่คณะกรรมการของสหกรณ์ก็จำเป็นต้องไปในเวลาช่วงเช้า ดูการผลิตต้องไปช่วงบ่าย
- 9) การนัดเจ้าหน้าที่สหกรณ์บางครั้งไม่สามารถไปตามเวลาที่กำหนดเพราะไม่สามารถกำหนดเวลาที่คุยแต่ละสหกรณ์ได้ และการสื่อสารในบริเวณดังกล่าวไม่มีสัญญาณทำให้เป็นอุปสรรคในการติดต่อ
- 10) ระยะเวลาในการดำเนินโครงการที่จำกัดเนื่องจากในช่วงที่ยางพาราผลัดใบ (มีนาคม-15 มิถุนายน) สหกรณ์จะหยุดการผลิต ทำให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ รวมทั้งการปรับปรุงจากการนำแนวทางปฏิบัติที่ดีมาประยุกต์ใช้ ต้องทำในช่วงที่สหกรณ์หยุดดำเนินการเท่านั้น
- 11) การทำงานที่เผชิญกับแบบเดิมของผู้ปฏิบัติทำให้เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานเนื่องจากไม่ได้รับความร่วมมืออย่างเต็มที่

7.5 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาลักษณะน้ำยางในช่วงที่มีการเปิดกรีดหน้ายาง (มิถุนายน-กรกฎาคม) เนื่องจากเกษตรกรมักอ้างว่าน้ำยางในช่วงดังกล่าวจะมีเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งสูงกว่าช่วงหลังฤดูฝน (มกราคม-กุมภาพันธ์)
- 2) ควรมีการศึกษาลักษณะน้ำยางที่มีการผสมแอมโมเนียหรือน้ำที่มักให้คุณภาพยางแผ่นรมควันต่ำลง (ยางเป็นฟอง) เพื่อหาแนวทางแก้ไขต่อไป

- 3) ควรมีการขยายผลการดำเนินงานโดยมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างอุตสาหกรรมการผลิตยางแผ่นรมควันในภาคเอกชนซึ่งมีผลการปฏิบัติงานที่ดีกว่าเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น
- 4) ควรมีการขยายผลการดำเนินงานไปยังสหกรณ์อื่นๆ ที่สนใจเพื่อเป็นการยกระดับการทำงานของสหกรณ์โรงอบ/รมยาง
- 5) ควรมีการปรับปรุงข้อมูลแนวทางปฏิบัติที่ดีในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือพบสิ่งใหม่ๆ เพื่อให้ข้อมูลเป็นปัจจุบันและการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
- 6) สำหรับการศึกษาค้างต่อไป ในการคิดต้นทุนการผลิตควรรวมถึงต้นทุนคงที่ (Fixed Cost) เช่น ค่าที่ดิน ค่าปลูกสร้าง และต้นทุนสิ่งแวดล้อม (Environmental Cost) ด้วย เพื่อทราบถึงต้นทุนที่แท้จริง
- 7) ควรนำข้อมูลไปทำโมเดลที่ช่วยในการตัดสินใจ (Decision Support System : DSS) ว่าเมื่อไหร่ควรจะขายเป็นน้ำยางสดหรือยางแผ่นรมควัน เพื่อให้สหกรณ์มีกำไรมากที่สุด
- 8) ควรทำการศึกษาเทคนิคการกำหนดส่วนเหลือของแต่ละสหกรณ์ เพื่อจัดทำเป็นรูปแบบเทคนิคการกำหนดส่วนเหลือที่ช่วยป้องกันสหกรณ์ขาดทุน อาจเป็นการศึกษาจากข้อมูลย้อนหลัง
- 9) ควรมีการกำหนดลำดับความสำคัญของตัวชี้วัด และทำการทดสอบเพื่อยืนยันผลการศึกษาโดยการทดสอบสมมุติฐาน เพราะตัวชี้วัดแต่ละตัวส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างกัน เช่น การปรับลดขนาดเตาของห้องรมช่วยสหกรณ์ประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากกว่าการปรับลดรางลำเลียงยางเพื่อลดปริมาณน้ำใช้ เพื่อให้ง่ายต่อการตัดสินใจเลือกไปปฏิบัติของผู้ที่สนใจ
- 10) แนวทางในการกำหนดตัวชี้วัดควรเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เช่น ปริมาณวัตถุดิบที่ใช้ต่อยางแผ่นรมควัน 1 กิโลกรัมหรือวัตถุดิบที่ใช้หนึ่งหน่วยสามารถผลิตยางแผ่นรมควันได้เท่าไร เพื่อให้ง่ายต่อการนำไปวิเคราะห์ในภาพรวม
- 11) ควรทำการศึกษาเครื่องมือที่ชี้วัด %DRC ที่ให้ค่าเที่ยงตรงและรวดเร็ว เนื่องจากการวัด %DRC ด้วยเมโทรแลคในปัจจุบันยังมีความผิดพลาดสูงโดยเฉพาะเมื่ออุณหภูมิต่ำกว่า 28 องศาเซลเซียส จะอ่านค่าผิดพลาดในทางลบ (คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2545)